

O, ko bi bila vedela!

Gam v samotnih hribih je živela uboga ženica. Njen sin je bil odšel v Ameriko, da bi tam obogatel. Vsak tretji mesec, že dve leti, je dobila pisemce, ki je bilo polno lepih načrtov za prihodnost, posebno pa polno ljubeznivih besedi, da se je uboga mati večkrat kar zjokala. A same besede je niso utolažile, ker sina le ni bilo. Živela je jako ubožno, pa se ni pritoževala.

Nekega dne obišče gospod župnik njeno vas in se oglasi tudi pri njej. Najde jo vso objokano, s pismom v roki. Ogovori jo: »Pisal vam je sin, kajne?«

»Da, da, je pač dober ta moj sinko. Glejte, vsake tri mesece mi pošlje sliko one dežele, pa vselej ravno isto; že pet jih imam.« Pa pokaže duhovniku pet bankovcev po 100 frankov. Nikoli jih še ni bila videla, uboga ženica.

»Toda glejte, to je denar, denar za vas, denar, da vam ne bo treba trpeti pomanjkanja, preden pride on sam.« Vsa osupnela sklene roke dobra ženica in zaihti: »Moj otrok, kako si dober!«

Ni vedela, ni poznala onih listov, onih dragocenih podob, in je trpela. O, ko bi bila vedela! . . .

Tudi mi bi vse drugače ljubili Boga, ko bi prav spoznali njegove dobrote. Paillettes d'or.

Gad in slepec.

(Basen.)

Gad se je solnčil blizu gadne, na zelo izpostavljenem kraju. Mimo pride slepec.

»Hej, leni prijatelj, tu-le je pa nevarno ležati! Vsak sovražnik te lahko že oddaleč zagleda, ti pa nimaš kam pobegniti; v gadno pa ne moreš tako naglo.« — »Ej, meni se ne ljubi laziti v varnejše kraje!«

Pozneje je pograbila gada ropna ptica.

»Bedak!« siknil je tedaj gad, »zdaj šele vidim, da je lenoba pogubna!« Zvonimir Maslè.

